

ΕΙΡΗΝΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΚΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ

(ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΕΡΓΑΤΙΚΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ)

ΑΡΙΘΜΟΣ 448 /2023

ΤΟ ΕΙΡΗΝΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

Συγκροτήθηκε από την Ειρηνοδίκη Αθηνών Χρυσάνθη Παπαστάμου, που ορίστηκε από την Πρόεδρο του Τριμελούς Συμβουλίου Διοίκησης του Ειρηνοδικείου Αθηνών, με την παρουσία της Γραμματέως Μαρίας Γκότση.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 31 Μαρτίου 2023 για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

Των εναγόντων: 1

[Redacted names and addresses]

δικηγόρου τους Δημήτρας Κουφογιάννη.

Της εναγόμενης ανώνυμης εταιρίας με την επωνυμία «ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΤΗΛΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ Α.Ε.», που εδρεύει στο Μαρούσι Αττικής και εκπροσωπείται νόμιμα, με Α.Φ.Μ. 094019245 (Δ.Ο.Υ. ΦΑΕΕ Αθηνών), η οποία παραστάθηκε δια της πληρεξουσίας δικηγόρου της Αικατερίνης Βαλαβάνη.

Οι ενάγοντες με την από 22.02.2022 και με αριθμό κατάθεσης δικογράφου ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου 17232/238/2022 αγωγή τους ζητούν όσα αναφέρονται σε αυτήν. Για την αγωγή αυτή με την από 11.03.2022 πράξη του Ειρηνοδικείου Αθηνών ορίσθηκε ημέρα συζήτησης η αναφερόμενη στην αρχή της παρούσας.

Κατά την εκφώνηση της υπόθεσης από το οικείο πινάκιο και κατά τη σειρά εγγραφής της σε αυτό, οι διάδικοι παραστάθηκαν ως ανωτέρω και οι πληρεξούσιοι δικηγόροι τους, αφού ανέπτυξαν προφορικά τους ισχυρισμούς τους, ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα πρακτικά και στις έγγραφες προτάσεις που κατέθεσαν στο ακροατήριο.

ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Ι. Από τις διατάξεις των άρθρων 648, 649, 653 και 361 του ΑΚ, 3 παρ. 1 και 2 του ν. 2112/1920, 5 παρ. 1 του ν. 3198/1955 και 1 της με αριθμό 95/1949 διεθνούς σύμβασης για την προστασία του ημερομισθίου, που κυρώθηκε με το ν. 3248/1955, συνάγεται ότι ως μισθός στη σύμβαση εργασίας θεωρείται κάθε παροχή, την οποία με βάση το νόμο ή τη σύμβαση καταβάλλει ο εργοδότης στον εργαζόμενο ως αντάλλαγμα της εργασίας (ΑΠ 150/2005 ΕΕργΔ 2006.91, ΑΠ 774/2003 ΕΕργΔ 2005.237, ΑΟ 1455/2003 ΕΕργΔ 2005.700, ΕφΘεσ 435/2004 Αρμ.257). Επομένως, έχουν το χαρακτήρα μισθού οι πρόσθετες παροχές που δίνονται από τον εργοδότη στον εργαζόμενο από νόμιμη υποχρέωση ή με πρόθεση εκδηλούμενη και από τα δύο μέρη να αποτελούν αντάλλαγμα για την παρεχόμενη εργασία, όπως το επίδομα παραγωγής και αυξημένης παραγωγικότητας, ποσοστό για ποσοτική και ποιοτική απόδοση, εφόσον καταβάλλονται τακτικά και ανεξάρτητα, σαν αντάλλαγμα της παρεχόμενης εργασίας (ΑΠ 150/2005 ό.π., ΑΠ 130/1989 ΔΕΝ 471.145). Όμως, οι πρόσθετες παροχές που δίδονται στον εργαζόμενο όχι ως αντάλλαγμα της εργασίας του, αλλά για άλλους λόγους, δεν έχουν το χαρακτήρα μισθού, εκτός αν ορίζεται το αντίθετο σε κανονιστική διάταξη ή στην ατομική σύμβαση εργασίας. Μεταξύ των εργοδοτικών παροχών που δεν είναι μισθολογικές περιλαμβάνονται: α) εκείνες που εξυπηρετούν λειτουργικές ανάγκες της επιχειρήσεως, δηλαδή που εξασφαλίζουν ή διευκολύνουν τις συνθήκες απασχολήσεως του μισθωτού προς όφελος του εργοδότη (όπως οι παροχές σε είδος, δηλαδή διαμονής και τροφής, καθώς και η χρήση αυτοκινήτου), οι οποίες μπορεί να επιβάλλονται από το νόμο ή να έχουν συμφωνηθεί ρητώς ή σιωπηρώς με την ατομική σύμβαση εργασίας ή να είναι οικειοθελείς μονομερείς παροχές του εργοδότη και δεν αποτελούν μισθό και όταν ακόμη παρέχουν κάποια ωφέλεια στο μισθωτό, εφόσον η κύρια και βασική αιτία

χορηγήσεώς τους είναι η εξυπηρέτηση των λειτουργικών αναγκών της επιχείρησης του εργοδότη (ΑΠ 74/2003 ό.π., ΑΠ 226/2003 ΔΕΝ 2003.1138), β) οι εν γένει οικειοθελείς παροχές (από ελευθεριότητα και όχι ως αντάλλαγμα εργασίας), με τη σαφή βούληση του εργοδότη ότι αυτός μπορεί, οποτεδήποτε θελήσει, να τις ανακαλέσει και να παύσει τη χορήγησή τους (ΑΠ 1455/2003 ό.π., ΑΠ974/1998 ΕΕργΔ 59.448, ΑΠ 594/1996, ΕφΘεσ 435/2005 ό.π.), και γ) τα έξοδα (οδοπορικά κλπ) και η αποζημίωση που καταβάλλονται στον εργαζόμενο για την απασχόλησή του εκτός της έδρας του τόπου εργασίας του, εκτός αν έχει συμφωνηθεί ότι θα καταβάλλεται τακτικά και ανεξάρτητα από την πραγματοποίηση και τον αριθμό των ημερών εργασίας εκτός έδρας (βλ. ΑΠ 1165/1999 ΕΛΛΔνη 41.395, ΑΠ 43/1991 ΔΕΝ 49.1291). Οι ως άνω αναφερθείσες εργοδοτικές παροχές δεν μπορούν να χαρακτηριστούν μισθός, ακόμα και αν υπάρχει ωφέλεια για τον εργαζόμενο από αυτές, ακόμα και αν αυτές καταβάλλονται σταθερά και μόνιμα, καθώς δεν συνιστούν αντάλλαγμα της εργασίας του, εφόσον η κύρια και βασική αιτία χορήγησής τους είναι η εξυπηρέτηση των λειτουργικών αναγκών της επιχείρησης και η διευκόλυνση των υπαλλήλων.

II. Το άρθρο 4 παρ. 1 του κυρωθέντος με το Ν.2238/1994 Κώδικα Φορολογίας Εισοδήματος (Α'151) ορίζει ότι «*εισόδημα στο οποίο επιβάλλεται φόρος είναι το εισόδημα που προέρχεται από κάθε πηγή ύστερα από την αφαίρεση δαπανών για την απόκτηση του*», στο δε άρθρο 45 του ιδίου Κώδικα ορίζεται ότι «*εισόδημα από μισθωτές υπηρεσίες είναι το εισόδημα που προκύπτει από καθένα οικονομικό έτος από μισθούς, ημερομίσθια, επιχορηγήσεις, επιδόματα, συντάξεις και γενικά από κάθε παροχή που χορηγείται περιοδικά με οποιαδήποτε μορφή είτε σε χρήμα είτε σε είδος ή άλλες αξίες για παρούσα, ή προηγούμενη υπηρεσία ή για οποιαδήποτε άλλη αιτία, το οποίο αποκτάται από μισθωτούς γενικά και συνταξιούχους [...] 4. Δεν θεωρείται εισόδημα από μισθωτές υπηρεσίες και δεν υπόκειται σε φόρο α) η αποζημίωση που παρέχεται σε υπαλλήλους επιχειρήσεων και ελευθέρων επαγγελματιών για δαπάνες υπηρεσίας που τους έχει ανατεθεί εφόσον αποδεικνύεται η καταβολή τους από τα σχετικά παραστατικά στοιχεία που προβλέπονται από τις διατάξεις του Κώδικα Βιβλίων και Στοιχείων. Προκειμένου για αποζημιώσεις υπαλλήλων του Δημοσίου, που παρέχονται με διάταξη νόμου κατ' αποκοπή για κάλυψη δαπανών ειδικής υπηρεσίας, που τους έχει ανατεθεί, εξαιρείται της φορολογίας ποσοστό πενήντα τοις εκατό (50%) εκτός εάν ο δικαιούχος αποδεικνύει δαπάνες μεγαλύτερου ποσού με βάση στοιχεία του Κώδικα Βιβλίων και Στοιχείων». Από τις τελευταίες αυτές διατάξεις συνάγεται ότι σε φόρο εισοδήματος υπόκειται κάθε εν γένει παροχή σε χρήμα ή σε είδος, εφόσον δίνεται σε αντάλλαγμα της παρεχόμενης εργασίας, όχι δε και εκείνη που δίνεται για*

την κάλυψη δαπανών στις οποίες υποβλήθηκε ο μισθωτός προς το συμφέρον του εργοδότη, για την εκτέλεση της εργασίας που του ανατέθηκε η για την καλύτερη διεξαγωγή της, έστω και εάν από την παροχή αυτή ωφελείται έμμεσα ο μισθωτός. (ΣτΕ 125/1995, ΣτΕ 746/1993, δημ. ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Περαιτέρω, με την από 16.5.1995 επιχειρησιακή συλλογική σύμβαση εργασίας (ΕΣΣΕ), που καταρτίσθηκε μεταξύ του Ο.Τ.Ε. και της συνδικαλιστικής οργάνωσης των μισθωτών του (ΟΜΕ/ΟΤΕ) και έχει κανονιστική ισχύ, σύμφωνα με τα άρθρα 8 παρ. 3 Ν. 1876/1990, 12 παρ. 4 Ν. 1767/1988, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 8 παρ. 3 Ν. 2224/1994 και άρθρο δεύτερο παρ. 2 Ν. 2257/1994, ορίζεται ότι τα έξοδα κίνησης και παράστασης α) καταβάλλονται από 01.06.1995 μεταξύ άλλων και στους Υποδιευθυντές που τοποθετούνται ως προϊστάμενοι σε αντίστοιχες προς το βαθμό τους υπηρεσιακές λειτουργίες, β) ότι για το βαθμό του ... ανέρχονται σε ..., γ) αποτελούν οικειοθελή παροχή ελευθέρως ανακλητή από τον ΟΤΕ, δ) δεν υπολογίζονται στα επιδόματα εορτών και αδείας και ε) συνδεδόμενα υποχρεωτικά με την πραγματική άσκηση των υπηρεσιακών καθηκόντων των δικαιούχων μισθωτών χορηγούνται αποκλειστικά προς αντιμετώπιση των εξόδων φιλοξενίας των επισκεπτών, συμμετοχής των ως εκπροσώπων του ΟΤΕ στις διάφορες κοινωνικές εκδηλώσεις, των εξόδων κίνησης τους κ.λ.π. Με την ως άνω ΕΣΣΕ ρητώς καταργήθηκαν από την 01.06.1995 οι αποφάσεις του διοικητικού συμβουλίου του ΟΤΕ (2089/1988, 2093/1988, 2156/1989, 2171/1990 και 2157/1992) και η από 7.3.1990 ΕΣΣΕ (όρος 25), με βάση τις οποίες χορηγήθηκαν από το έτος 1988 έως την 31.5.1995 στους προϊσταμένους ορισμένων υπηρεσιακών λειτουργιών του ΟΤΕ και στους Τμηματάρχες, επίδομα ευθύνης θέσης και αποζημίωση παράστασης προϊσταμένου, που αντικαταστάθηκαν από τα έξοδα κίνησης και παράστασης, τα οποία όμως διαφοροποιούνται από τα πρώτα (επίδομα ευθύνης θέσης και αποζημίωση παράστασης) τόσο ως προς την ιστορική και νομική αιτία όσο και ως προς το περιεχόμενο ως εξής: α) τα έξοδα κίνησης και παράστασης υπολογίζονται σε δωδεκάμηνη βάση (δεν υπολογίζονται τα επιδόματα Χριστουγέννων, Πάσχα και αδείας), ενώ το επίδομα ευθύνης θέσης και η αποζημίωση παράστασης υπολογίζονται σε δεκατετράμηνη βάση, β) για κάθε μέρα απουσίας για οποιοδήποτε λόγο ή αποχής δικαιούχου προϊσταμένου από τα υπηρεσιακά του καθήκοντα περικόπτεται το 1/30 των εξόδων κίνησης και παράστασης, η ως άνω όμως περικοπή δεν ίσχυε για το επίδομα ευθύνης θέσης και την αποζημίωση παράστασης). Εξάλλου, με το άρθρο 24 παρ. 1 περ. α' και β' του Κανονισμού Περίθαλψης του Ταμείου Ασφάλισης Προσωπικού Ο.Τ.Ε., ο οποίος κυρώθηκε με το β.δ. 244/1966 (ΦΕΚ Α 66), όπως η περ. β' αντικαταστάθηκε από το άρθρο 2 του π.δ. 206/1990 (ΦΕΚ Α 80), ορίζεται ότι στους πόρους και τις προσόδους του κλάδου

ασθενείας του Ο.Τ.Ε. περιλαμβάνονται, μεταξύ άλλων, και «α. Η ασφαλιστική εισφορά του εργοδότη εκ 7,50% επί των πάσης φύσεως αποδοχών των ησφαλισμένων. β. Η ασφαλιστική εισφορά των ασφαλισμένων ανέρχεται από 1.6.1990 σε ποσοστό δύο στα εκατό (2%) επί των συνολικών μηνιαίων αποδοχών του υπαλλήλου και από 1.1.1991 σε ένα και εβδομήντα πέντε στα εκατό (1,75%)». Κατά την παράγραφο 2 του ίδιου άρθρου «Ως αποδοχαί, εφ' ων υπολογίζονται οι κατά την ανωτέρω παράγραφο υπό στοιχ. α, β και δ ασφαλιστικά εισφοραί νοούνται πάσαι αι παγίως και περιοδικώς ή εκτάκτως γινόμεναι υπό του εργοδότη προς τον εργαζόμενον χρηματικά παροχαί. Εν τη εννοία των αποδοχών περιλαμβάνονται πλην της καθ' εαυτήν αντιμισθίας και τα συμπαραομαρτούντα επιδόματα οικογενειακών βαρών, βαθμού, θέσεως, ειδικότητας, πολυετίας κλπ. Εις τα τακτικά αποδοχάς περιλαμβάνονται αι χρηματικά παροχαί Χριστουγέννων και Πάσχα. Επίσης και ειδικώς προκειμένου περί του υπολογισμού των ασφαλιστικών εισφορών δια τον Κλάδον Ασθενείας εν τη εννοία των αποδοχών περιλαμβάνονται και αι αμοιβαί λόγω υπερωριακής απασχολήσεως και υπεραποδόσεως ως και πάσα πρόσθετος αμοιβή δι' απασχολήσιν κατά τας Κυριακάς και εξαιρεσίμους και δια νυκτερινήν εργασίαν». Τέλος, σχετικά με την είσπραξη πόρων του κλάδου ασθενείας, στο άρθρο 25 παρ. 1 περ. α' του ίδιου Κανονισμού ορίζεται ότι «Η ασφαλιστική εισφορά των εργαζομένων δι' εαυτούς και τα τυχόν ασφαλιζόμενα μέλη της οικογενείας, παρακρατείται υπό του εργοδότη κατά την πληρωμήν εις αυτούς, των αποδοχών ή παντός άλλου ποσού εφ' ου υπολογίζεται κατά τας διατάξεις του άρθρου 24 ασφαλιστική εισφορά δια τον Κλάδον Ασθενείας, ομού δε μετά της βαρυνούσης τον εργοδότην εισφοράς κατατίθεται εις ίδιον παρά Τραπέζην λογαριασμόν του Κλάδου Ασθενείας μέχρι της εικοστής του επόμενου της γενομένης πληρωμής μηνός, συμφώνως προς τα διατάξεις του α.ν. 1611/1950 ως ούτος τροποποιηθείς ισχύει σήμερον». Από τον συνδυασμό των ανωτέρω διατάξεων προκύπτει ότι τα καταβαλλόμενα από 01.06.1995 και εφεξής στους προϊσταμένους υπηρεσιακών λειτουργιών του Ο.Τ.Ε. έξοδα κίνησης και παράστασης δεν αποτελούν μισθολογική παροχή που καταβάλλεται σ' αυτούς ανεξαρτήτως της άσκησης των καθηκόντων τους ως αντάλλαγμα της εργασίας τους και δεν υποβάλλονται σε φόρο εισοδήματος και ασφαλιστικές κρατήσεις υπέρ κλάδου ασθενείας του Τ.Α.Π. – Ο.Τ.Ε., αλλά αντιθέτως αποτελούν ανακλητή οικειοθελή παροχή του Ο.Τ.Ε., συνδεδεμένη οπωσδήποτε με την πραγματική άσκηση των καθηκόντων προϊσταμένου, που σκοπό έχει να αντιμετωπίσει δι' αυτής ο ασκών τέτοια καθήκοντα υπάλληλος τις δαπάνες φιλοξενίας επισκεπτών του Ο.Τ.Ε. και τα έξοδα κίνησης και παράστασης αυτού ως εκπροσώπου του Ο.Τ.Ε. στις διάφορες κοινωνικές εκδηλώσεις, ανεξαρτήτως του

ύψους τους (ΟΛΑΠ 11/2007, ΟΛΑΠ 12/2007 και ΑΠ 1140/2013). Σύμφωνα, λοιπόν, με τα παραπάνω η προμνημονευθείσα αποζημίωση εξόδων κίνησης και παράστασης αποσκοπεί, όπως εξάλλου ρητά προβλέπεται και στη διατύπωση της από 16.05.1995 ΕΣΣΕ, όπου ουδεμία καταλείπεται αμφιβολία για τον χαρακτηρισμό της συγκεκριμένης παροχής από τα συμβαλλόμενα μέρη, στην κάλυψη δαπανών στις οποίες υποβλήθηκε ο δικαιούχος για να εκτελέσει ταχύτερα και αποδοτικότερα την αυξημένων απαιτήσεων υπηρεσία του προς όφελος του εργοδότη του ΟΤΕ και για την κάλυψη των λειτουργικών αναγκών αυτού, δεν αποτελεί προσαύξηση μισθού και δεν υποβάλλεται σε φόρο εισοδήματος και ασφαλιστικές κρατήσεις, χωρίς μάλιστα να απαιτείται να υπάρχει ρητή πρόβλεψη για τη μη φορολόγηση της, αφού, στην προκείμενη περίπτωση δεν τίθεται ζήτημα φορολογικής απαλλαγής, η οποία προϋποθέτει την ύπαρξη σχετικής νομοθετικής προβλέψεως, αλλά εννοιολογικού προσδιορισμού του όρου «αποζημίωση» ως πληρούντος την έννοια του εισοδήματος ή του αντισταθμίσιμου δαπανών (ΟΛΑΠ 11, 12/2007, ΑΠ 566/2016, ΑΠ 1140/2013, ΣτΕ 1590/1989 ΔικΔικ 1990.201).

III. Κατά το άρθρο 250 αριθ. 17 ΑΚ «Σε πέντε χρόνια παραγράφονται οι αξιώσεις των κάθε είδους μισθών, των καθυστερούμενων προσόδων, συντάξεων, διατροφής και κάθε άλλης παροχής που επαναλαμβάνεται περιοδικά», κατά δε το άρθρο 251 του ίδιου κώδικα «Η παραγραφή αρχίζει από τότε που γεννήθηκε η αξίωση και είναι δυνατή η δικαστική επιδίωξή της». Τέλος κατά το άρθρο 253 ΑΚ «Η παραγραφή των αξιώσεων που αναφέρονται στο άρθρο 250 αρχίζει μόλις λήξει το έτος μέσα στο οποίο συμπύπτει η έναρξη της παραγραφής που ορίζεται στα δύο προηγούμενα άρθρα». Κατά την έννοια της πρώτης από τις πιο πάνω διατάξεις περιοδικώς επαναλαμβανόμενη παροχή, υποκειμένη στην πενταετή παραγραφή, είναι εκείνη η οποία έχει εκ των προτέρων καθορισμένο περιεχόμενο και επαναλαμβάνεται σε ορισμένα χρονικά διαστήματα, χωρίς να τελεί ως προς τη γέννηση και την ύπαρξή της υπό κάποια αίρεση. Παρέχεται δε με μόνη την πάροδο του χρόνου που έχει τεθεί από το νόμο ή από δικαιοπραξία, χωρίς να είναι αναγκαίο το περιεχόμενο των εκάστοτε παροχών να είναι ακριβώς όμοιο, αρκεί μόνο να πρόκειται για παροχές σαφώς προκαθορισμένες που στηρίζονται σε ενιαία σχέση και είναι ενωμένες σε ενιαία νομική και οικονομική οντότητα (ΑΠ 566/2016, δημ. ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Σύμφωνα, τέλος, με τις συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 247, 249, 250, 251, 261, 270, 272, 277 ΑΚ, 215 παρ. 1, 221 παρ. 1α' και 262 παρ. 1 ΚΠολΔ, για το ορισμένο της ενστάσεως παραγραφής, πρέπει να αναφέρονται ο χρόνος κατά τον οποίο γεννήθηκε η αξίωση, το χρονικό σημείο έναρξεως της παραγραφής και ο χρόνος επιδόσεως της αγωγής, προκειμένου να διαπιστωθεί αν, με αφετηρία το ανωτέρω χρονικό σημείο και μέχρι της επιδόσεως της αγωγής, από της οποίας διακόπτεται η

παραγραφή, συμπληρώθηκε ο χρόνος αυτής. Διαφορετικά, σε περίπτωση, δηλαδή, μη αναφοράς των ανωτέρω στοιχείων, ο ισχυρισμός περί παραγραφής της διωκόμενης με την αγωγή αξιώσεως είναι ανεπίδεκτος δικαστικής εκτιμήσεως και, επομένως, απορριπτός ως αόριστος (Εφίλων 302/2004, δημ. ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ως προς την υποχρέωση αναφοράς του αφετηρίου σημείου της παραγραφής για την ορισμένη προβολή τοιαύτης ενστάσεως βλ. και ΑΠ 7/2015, δημ. ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ).

IV. Κατά το άρθρο 321 ΚΠολΔ, δεδικασμένο, το οποίο, κατά το άρθρο 332 του ίδιου Κώδικα, λαμβάνεται υπόψη από το δικαστήριο και αυτεπαγγέλτως σε κάθε στάση της δίκης, δημιουργούν οι οριστικές αποφάσεις των πολιτικών δικαστηρίων, που δεν μπορούν να προσβληθούν με ανακοπή ερημοδικίας και έφεση, δηλαδή οι τελεσίδικες. Κατά δε το άρθρο 324 ΚΠολΔ, το δεδικασμένο υπάρχει μεταξύ των ιδίων προσώπων, που παρίστανται με την ίδια ιδιότητα, μόνο για το δικαίωμα που κρίθηκε και εφόσον πρόκειται για το ίδιο αντικείμενο και για την ίδια ιστορική και νομική αιτία. Ταυτότητα ιστορικής αιτίας υπάρχει, όταν τα ίδια πραγματικά περιστατικά που συγκρότησαν την ιστορική βάση της πρώτης αγωγής και με την ίδια νομική διάταξη στηρίζουν και τη μεταγενέστερη αγωγή. Ενώ η ταυτότητα της νομικής αιτίας προϋποθέτει θεμελίωση και των δύο αγωγών στο ίδιο νομικό γεγονός (νομικό κανόνα) που αφορά στη συγκεκριμένη έννομη σχέση (ΑΠ 1255/2015, ΑΠ 1550/2010). Έτσι, κατά την έννοια των διατάξεων των άρθρων αυτών (321 και 324), καθώς και εκείνης του άρθρου 322 ΚΠολΔ, η τελεσίδικη απόφαση αποτελεί δεδικασμένο που δεν επιτρέπει να αμφισβητηθεί και να καταστεί αντικείμενο νέας δίκης το δικαίωμα που κρίθηκε και η δικαιολογική σχέση από την οποία αυτό έχει παραχθεί, δηλαδή εμποδίζει το δικαστήριο να ερευνήσει την ίδια υπόθεση και πάλι, χάριν του δημόσιου συμφέροντος και προς αποφυγή έκδοσης αντιφατικών αποφάσεων μεταξύ των ιδίων διαδίκων. Η απαγόρευση αυτή ενεργεί τόσο θετικά, με την έννοια ότι το δικαστήριο, ενώπιον του οποίου ανακύπτει εξ αφορμής άλλης δίκης, είτε ως κύριο είτε ως προδικαστικό ζήτημα, το δικαίωμα που κρίθηκε με τελεσίδικη απόφαση, οφείλει να θέσει ως βάση της απόφασής του το δεδικασμένο που προκύπτει από την απόφαση αυτή, λαμβάνοντάς το ως αμάχητη αλήθεια, έστω και αν η απόφαση είναι εσφαλμένη (ΑΠ 1415/2009, δημ. ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ), όσο και αρνητικά, με την έννοια ότι απαγορεύεται η συζήτηση νέας αγωγής για το ίδιο δικαίωμα, για την ύπαρξη ή μη του οποίου υπάρχει δεδικασμένο. Το δεδικασμένο αυτό εκτείνεται στο ουσιαστικό ζήτημα για έννομη σχέση που προβλήθηκε με αγωγή, ανταγωγή, κύρια παρέμβαση ή ένσταση συμψηφισμού. Έννομη σχέση, κατά την έννοια των παραπάνω διατάξεων, είναι το σύνολο των έννομων συνεπειών που κρίθηκαν τελεσίδικα και όχι τα πραγματικά γεγονότα που γέννησαν ή απόσβησαν τις

έννομες συνέπειες (ΑΠ 1443/2017, ΑΠ 1229/2015, ΑΠ 1397/2012, ΑΠ 1520/2010, δημ. ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Εξαιρέση από τη διπλή αυτή δέσμευση δικαιολογείται, όταν ο κρίσιμος για τη μεταγενέστερη δίκη χρόνος διέρρευσε υπό νομικό καθεστώς διαφορετικό από εκείνο που υπήρχε κατά τον κρίσιμο στην προηγούμενη δίκη χρόνο, κατά τον οποίο και κρίθηκε η επίδικη τότε απαίτηση, αφού, στην περίπτωση αυτή, δεν υπάρχει η αναγκαία για την ενεργοποίηση του δεδικασμένου ταυτότητα νομικής αιτίας ή όταν στη μεταγενέστερη αγωγή γίνεται επίκληση νέων πραγματικών περιστατικών που συντελέστηκαν σε χρόνο που ήταν αδύνατη πλέον η παραδεκτή επίκλησή τους στο πλαίσιο της προηγούμενης δίκης. Αν κάτι τέτοιο δεν συμβαίνει, το δεδικασμένο ισχύει ακόμη και όταν το αντικείμενο της μεταγενέστερης δίκης είναι διαφορετικό από το αντικείμενο της δίκης που προηγήθηκε, έχει όμως ως αναγκαία προϋπόθεση την ύπαρξη του δικαιώματος που κρίθηκε στη δίκη εκείνη με βάση την έννομη σχέση που πρόκειται να κριθεί και στη νέα δίκη, στην οποία ανακύπτει έτσι ως προδικαστικό ζήτημα (ΑΠ 869/2017, δημ. ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Η ύπαρξη και η έκταση του δεδικασμένου προκύπτουν μόνο από το περιεχόμενο της απόφασης και όχι της αγωγής που κρίθηκε, έστω και αν το δικαστήριο δεν εξάντλησε το αντικείμενό της ή αν, αντίθετα, το υπερέβη ή απομακρύνθηκε απ' αυτό (ΑΠ ΑΠ 156/2013, ΑΠ 1135/2012, δημ. ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Επίσης, το δεδικασμένο, κατ' άρθρο 331 ΚΠολΔ, εκτείνεται και στα ζητήματα που κρίθηκαν παρεμπιπτόντως και αποτελούν αναγκαία προϋπόθεση του κύριου ζητήματος, αν το δικαστήριο ήταν καθ' ύλην αρμόδιο να αποφασίσει για τα παρεμπίπτοντα αυτά ζητήματα (ΑΠ 424/ 2015, δημ. ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Σύμφωνα με τη διάταξη αυτή, για να επεκταθεί το δεδικασμένο στο ζήτημα που κρίθηκε στην προηγούμενη δίκη παρεμπιπτόντως, πρέπει το ζήτημα αυτό να αποτελούσε αναγκαία προϋπόθεση για την κρισιολόγηση του κύριου ζητήματος της διαφοράς της πρώτης δίκης. Δηλαδή, απαιτείται το μεν παρεμπίπτον ζήτημα να αποτελεί στοιχείο - όρο του πραγματικού του κανόνα δικαίου που εφαρμόστηκε, στον οποίο θεμελιώνεται το κύριο, ουσιαστικό ή δικονομικό, ζήτημα, το δε κύριο ζήτημα (να αποτελεί) την έννομη συνέπεια του κανόνα αυτού, την οποία δέχθηκε ή απέρριψε το δικαστήριο. Ζήτημα, που κρίθηκε «παρεμπιπτόντως», νοείται πάντοτε έννομη σχέση (υπό την έννοια που προεκτέθηκε), δικαίωμα ή συνέπεια του ουσιαστικού δικαίου. Προδικαστικό ζήτημα είναι η έννομη σχέση, η ύπαρξη της οποίας, σύμφωνα με το πραγματικό του εκάστοτε εφαρμοστέου κανόνα δικαίου, είναι νομικά κρίσιμη για τη γένεση της έννομης σχέσης ή του δικαιώματος, που κατάγεται σε δίκη ως κύριο ζήτημα.

V. Με την κρινόμενη αγωγή τους οι ενάγοντες εκθέτουν ότι άπαντες προσλήφθηκαν από την εναγόμενη με σύμβαση εξαρτημένης εργασίας ιδιωτικού δικαίου αορίστου χρόνου ο πρώτος την 30.05.1985, ο δεύτερος την 02.04.1981, ο τρίτος την

08.05.1981, ο τέταρτος την 16.05.1978 και ο πέμπτος την 19.03.1985 και ότι το χρονικό διάστημα από το έτος 2010 έως το έτος 2012 υπηρετούσαν με το βαθμό ΔΑ ως προϊστάμενοι, υπαγόμενοι στον Γενικό Κανονισμό Προσωπικού (ΓΚΠ/ΟΤΕ) και λαμβάνοντας τα εκάστοτε προβλεπόμενα βάσει της από 16.05.1995 ΕΣΣΕ έξοδα κίνησης και παράστασης. Ότι η εναγόμενη, κατά παράβαση των ρυθμιζόμενων στην από 01.06.1995 ΕΣΣΕ, συμπεριέλαβε στις βεβαιώσεις αποδοχών που τους χορήγησε για τα έτη 2010 - 2012, προκειμένου να χρησιμοποιηθούν για την οριστικοποίηση της τελικής φορολογικής τους υποχρέωσης, και το ποσό που αντιστοιχούσε στα κατά τα έτη αυτά ληφθέντα έξοδα κίνησης και παράστασης, μολονότι αυτά φέρουν χαρακτήρα οικειοθελούς παροχής και δεν προσαυξάνουν τις τακτικές αποδοχές των εναγόντων. Ότι για το λόγο αυτό οι ενάγοντες κλήθηκαν να καταβάλουν ως φόρο και ειδική εισφορά αλληλεγγύης μεγαλύτερο ποσό από αυτό που στην πραγματικότητα όφειλαν. Ότι στην ανωτέρω συμπεριφορά προέβαινε η εναγόμενη υπαίτια και αντισυμβατικά, παρά τη ρητή και αδιαμφισβήτητη αποτυπωμένη στην ως άνω ΕΣΣΕ πρόθεση των συμβαλλομένων μερών να αποτελούν τα ποσά αυτά αποζημίωση για τις αυξημένες ανάγκες και δαπάνες στις οποίες υποβάλλονται οι Προϊστάμενοι υπηρεσιακών λειτουργιών Τμήματος, Υποδιεύθυνσης και Διεύθυνσης. Με βάση το ιστορικό αυτό και, κατόπιν περιορισμού του αιτήματος της αγωγής τους, που έλαβε χώρα νομίμως με την προσθήκη των προτάσεών τους [βλ. ΑΠ 1908/2008, ΕΠολΔ 2 (2008), σελ. 212 επ., ΑΠ 907/2004, ΕΛΛΔνη 6 (2005), σελ. 1657 επ.], ζητούν για την πρόσθετη συνολική επιβάρυνση που υπέστησαν κατά τον προσδιορισμό του οφειλόμενου φόρου μισθωτών υπηρεσιών και της οφειλόμενης ειδικής εισφοράς αλληλεγγύης, ως απόρροια της ως άνω συμπεριφοράς της εναγόμενης, να υποχρεωθεί η εναγόμενη με προσωρινά εκτελεστή απόφαση να καταβάλλει ως θετική ζημία το συνολικό ποσό των 767,89 ευρώ στον πρώτο ενάγοντα, το ποσό των 1.834,48 ευρώ στον δεύτερο ενάγοντα, το ποσό των 1.117,40 ευρώ στον τρίτο ενάγοντα, το ποσό των 2.146,84 ευρώ στον τέταρτο ενάγοντα και το ποσό των 1.159,17 ευρώ στον πέμπτο ενάγοντα, νομιμότοκα από την πρώτη του επόμενου έτους, εντός του οποίου έκαστο αιτούμενο κονδύλι κατέστη απαιτητό, άλλως από την επομένη επίδοσης της κρινόμενης αγωγής μέχρι την πλήρη εξόφληση, και να καταδικαστεί η εναγόμενη στη δικαστική τους δαπάνη. Με το περιεχόμενο αυτό η κρινόμενη αγωγή αρμόδια και παραδεκτά εισάγεται για να συζητηθεί ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου, το οποίο είναι καθ' ύλην και κατά τόπον αρμόδιο (άρθρο 9, 14 παρ. 1 και 42 παρ. 2 ΚΠολΔ), κατά την προκείμενη ειδική διαδικασία των περιουσιακών διαφορών (άρθρα 591, 614 παρ. 3 ΚΠολΔ) και τις ειδικότερες διατάξεις των άρθρων 621 επ. ΚΠολΔ, οι οποίες αφορούν

στις εργατικές διαφορές, καθόσον αφορά διαφορά ιδιωτικού δικαίου και υπάγεται στη δικαιοδοσία των πολιτικών δικαστηρίων (ΟΛΑΠ 7/2001, ΑΠ 1041/2012 ΔΣΑ). Επισημαίνεται ως προς τον ισχυρισμό της εναγομένης περί έλλειψης παθητικής της νομιμοποίησης, με τον οποίο η εναγόμενη αμφισβητεί τα επικαλούμενα από τους ενάγοντες θεμελιωτικά της νομιμοποίησής της περιστατικά, ότι αυτός συνιστά όχι ένσταση έλλειψης παθητικής νομιμοποίησης, αλλά άρνηση της βάσης της αγωγής των εναγόντων, η οποία θα εξεταστεί κατωτέρω στην ουσία της, εφόσον δε αποδειχθεί, η κρινόμενη θα απορριφθεί ως αβάσιμη στην ουσία της. Περαιτέρω, η αγωγή είναι ορισμένη, καθώς στο δικόγραφο αυτής εμπεριέχονται όλα τα απαιτούμενα κατ' άρθρο 216 ΚΠολΔ για την πληρότητα του δικογράφου και τη νομική θεμελίωση της αγωγής στοιχεία, ήτοι το είδος της εργασιακής σχέσης που συνέδεε τους ενάγοντες με την εναγόμενη, το είδος της παρασχεθείσας εργασίας, οι όροι παροχής, το χρονικό διάστημα παροχής της εργασίας και το ποσοστό του φόρου βάσει του οποίου έγινε η εκκαθάριση. Τέλος, η κρινόμενη αγωγή είναι νόμιμη, ερειδόμενη στις διατάξεις των άρθρων 297, 298, 340, 341, 345, 382, 383, 648 επ. ΑΚ, 16.05.1995 ΕΣΣΕ, 8 παρ. 2 και 3 του Ν. 1876/1990, 215 παρ. 1 εδ. α' και 221 παρ. 1, 907, 908 και 176 ΚΠολΔ, απορριπτομένης της ένστασης νόμου αβασίμου της εναγομένης, καθώς η φορολογική υποχρέωση δεν εξαντλείται με την παρακράτηση του φόρου από τη μισθοδοσία του φορολογούμενου, αλλά οριστικοποιείται κατά την εκκαθάριση της φορολογικής δήλωσης, κατά την οποία αφαιρούνται από τον προσδιορισθέντα φόρο τα ήδη παρακρατηθέντα και άρα προκαταβληθέντα ποσά, πλην του αιτήματος επιδίκασης τόκων από χρονικό σημείο προγενέστερο της όχλησης της εναγομένης, το οποίο πρέπει να απορριφθεί ως μη νόμιμο, καθώς εν προκειμένω δεν υφίσταται δήλη μέρα καταβολής των αιτούμενων ποσών. Πρέπει, επομένως, κατά το μέρος που κρίθηκε νόμιμη, να ερευνηθεί περαιτέρω κατ' ουσίαν, μετά την καταβολή των νομίμων τελών συζήτησης και της προείσπραξης της δικηγορικής αμοιβής, εφόσον για το παραδεκτό της συζήτησης δεν απαιτείται η καταβολή δικαστικού ενσήμου, σύμφωνα με το άρθρο 71 ΕισНКΠολΔ, καθώς το αίτημα της δεν υπερβαίνει το ποσό της καθ' ύλην αρμοδιότητας του Ειρηνοδικείου.

VI. Από την εκτίμηση και αξιολόγηση όλων των αποδεικτικών μέσων των διαδίκων, το περιεχόμενο όλων ανεξαιρέτως των νομίμως μετ' επικλήσεως προσκομιζόμενων εγγράφων, για κάποια από τα οποία γίνεται ιδιαίτερη μνεία κατωτέρω, χωρίς όμως κάποιο από αυτά να παραλειφθεί για την κατ' ουσία διάγνωση της διαφοράς, και από τα ομολογημένα, κατ' αρ. 261 ΚΠολΔ, αποδείχθηκαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Οι ενάγοντες προσλήφθηκαν από την εναγόμενη με σύμβαση εξαρτημένης εργασίας αορίστου ο πρώτος την 30.05.1985, ο δεύτερος την 02.04.1981, ο τρίτος την 08.05.1981, ο τέταρτος την 16.05.1978 και ο πέμπτος την

19.03.1985. Κατά τη διάρκεια της σταδιοδρομίας τους στην εναγόμενη και λόγω της άριστης γνώσης των τεχνικών τηλεπικοινωνιακών θεμάτων, τοποθετήθηκαν επανειλημμένα ως Προϊστάμενοι, υπαγόμενοι στο Γενικό Κανονισμό Προσωπικού ΟΤΕ και τις εκάστοτε ισχύουσες ΕΣΣΕ που καθόριζαν την υπηρεσιακή κατάσταση και εξέλιξη των εργαζομένων της εναγόμενης και λαμβάνοντας τα προβλεπόμενα έξοδα κίνησης και παράστασης Προϊσταμένου. Ωστόσο, η εναγόμενη, παρά το γεγονός ότι χαρακτήρισε την ανωτέρω παροχή μη μισθολογική, αφενός προέβαινε σε κρατήσεις για φόρο εισοδήματος και ασφαλιστικές παροχές και αφετέρου συμπεριέλαβε και το συνολικό ποσό των ληφθέντων εξόδων κίνησης και παράστασης στις βεβαιώσεις αποδοχών των ετών 2010 – 2012, με αποτέλεσμα να συμπεριληφθούν αυτά στην τελική εκκαθάριση των φορολογικών δηλώσεων των εναγόντων και στον προσδιορισμό του οφειλόμενου από αυτούς φόρου μισθωτών υπηρεσιών και της οφειλόμενης ειδικής εισφοράς αλληλεγγύης. Επισημαίνεται ότι για την εργασία των εναγόντων ως Προϊσταμένων και την συμπερίληψη των εξόδων κίνησης και εξόδων παράστασης στις βεβαιώσεις αποδοχών δεν αντέλεξε η εναγόμενη. Περαιτέρω, από τις προσκομισθείσες καταστάσεις ΔΚ350 (παρακράτηση φόρου και έκτακτης εισφοράς αλληλεγγύης από έξοδα κίνησης και παράστασης προϊσταμένων) της εναγομένης για τα έτη 2010 - 2012 προκύπτουν τα εξής: Α. Ως προς τον πρώτο ενάγοντα: α) Το φορολογητέο εισόδημα του ενάγοντος από μισθωτές υπηρεσίες για το έτος 2010, συμπεριλαμβανομένων των εξόδων κίνησης και παράστασης, ανήλθε στο ποσό των 37.231,81 ευρώ, ο αντίστοιχος δε φόρος που βεβαιώθηκε και καταβλήθηκε από τον ενάγοντα, σύμφωνα με τη σχετική κλίμακα, ανήλθε σε 6.366,49 ευρώ. Ωστόσο, αν στη βεβαίωση δεν συμπεριλαμβάνονταν τα ληφθέντα έξοδα κίνησης και παράστασης ύψους 6.557,24 ευρώ (αφού από το συνολικά ληφθέν ποσό ύψους 6.834,02 ευρώ πρέπει να αφαιρεθεί το ποσό των 276,78 ευρώ που είχε παρακρατηθεί για ασφαλιστικές παροχές και, ως εκ τούτου, δεν συμπεριλήφθηκε στο φορολογητέο εισόδημα), το φορολογητέο εισόδημα του ενάγοντος θα ανερχόταν σε $(37.231,81 - 6.366,49 =)$ 30.865,32 ευρώ, και ο καταβλητέος φόρος θα αντιστοιχούσε σε 4.093,52 ευρώ. Ως εκ τούτου, ο ενάγων κατέβαλε για φόρο εισοδήματος ποσό $(6.366,49 - 4.093,52 =)$ 2.272,97 ευρώ περισσότερο απ' ό,τι όφειλε. Από το ανωτέρω ποσό έχει ήδη καταβληθεί στον ενάγοντα το ποσό των 1.828,82 ευρώ, το οποίο με την με αριθμό 428/2019 τελεσίδικη απόφαση του Ειρηνοδικείου Αμαρουσίου με δύναμη δεδικασμένου κρίθηκε ότι υπαίτια και αντισυμβατικά η εναγόμενη παρακράτησε ως φόρο από τα καταβλητέα στον ενάγοντα έξοδα κίνησης και παράστασης για το έτος 2010, οπότε η ζημία που υπέστη ο ενάγων κατά την εκκαθάριση της φορολογικής του δήλωσης, ανέρχεται

πλέον στο ποσό των $(2.272,97 - 1.828,82 =)$ 444,15 ευρώ. β) Το φορολογητέο εισόδημα του ενάγοντος από μισθωτές υπηρεσίες για το έτος 2011, συμπεριλαμβανομένων των εξόδων κίνησης και παράστασης, ανήλθε στο ποσό των 36.137,34 ευρώ, ο αντίστοιχος δε φόρος που βεβαιώθηκε και καταβλήθηκε από τον ενάγοντα, σύμφωνα με τη σχετική κλίμακα, ανήλθε σε 6.510,29 ευρώ. Ωστόσο, αν στη βεβαίωση δεν συμπεριλαμβάνονταν τα ληφθέντα έξοδα κίνησης και παράστασης ύψους 6.069,89 ευρώ (αφού από το συνολικά ληφθέν ποσό ύψους 6.326,10 ευρώ πρέπει να αφαιρεθεί το ποσό των 256,21 ευρώ που είχε παρακρατηθεί για ασφαλιστικές παροχές και, ως εκ τούτου, δεν συμπεριλήφθηκε στο φορολογητέο εισόδημα), το φορολογητέο εισόδημα του ενάγοντος θα ανερχόταν σε $(36.137,34 - 6.069,89 =)$ 30.067,45 ευρώ, και ο καταβλητέος φόρος θα αντιστοιχούσε σε 4.434,06 ευρώ. Ως εκ τούτου, ο ενάγων κατέβαλε για φόρο εισοδήματος ποσό $(6.510,29 - 4.434,06 =)$ 2.076,23 ευρώ περισσότερο απ' ό,τι όφειλε. Από το ανωτέρω ποσό έχει ήδη καταβληθεί στον ενάγοντα το ποσό των 1.828,82 ευρώ, το οποίο με την με αριθμό 428/2019 τελεσίδικη απόφαση του Ειρηνοδικείου Αμαρουσίου με δύναμη δεδικασμένου κρίθηκε ότι υπαίτια και αντισυμβατικά η εναγόμενη παρακράτησε ως φόρο από τα καταβλητέα στον ενάγοντα έξοδα κίνησης και παράστασης για το έτος 2011, οπότε η ζημία που υπέστη ο ενάγων κατά την εκκαθάριση της φορολογικής του δήλωσης, ανέρχεται πλέον στο ποσό των $(2.076,23 - 1.828,82 =)$ 247,41 ευρώ.

γ) Το φορολογητέο εισόδημα του ενάγοντος από μισθωτές υπηρεσίες για το έτος 2012, συμπεριλαμβανομένων των εξόδων κίνησης και παράστασης, ανήλθε στο ποσό των 32.405,14 ευρώ, ο αντίστοιχος δε φόρος που βεβαιώθηκε και καταβλήθηκε από τον ενάγοντα, σύμφωνα με τη σχετική κλίμακα, ανήλθε σε 5.675,36 ευρώ και η εισφορά αλληλεγγύης σε 648,10 ευρώ. Ωστόσο, αν στη βεβαίωση δεν συμπεριλαμβάνονταν τα ληφθέντα έξοδα κίνησης και παράστασης ύψους 2.214,04 ευρώ (αφού από το συνολικά ληφθέν ποσό ύψους 2.307,50 ευρώ πρέπει να αφαιρεθεί το ποσό των 93,46 ευρώ που είχε παρακρατηθεί για ασφαλιστικές παροχές και, ως εκ τούτου, δεν συμπεριλήφθηκε στο φορολογητέο εισόδημα), το φορολογητέο εισόδημα του ενάγοντος θα ανερχόταν σε $(32.405,14 - 2.214,04 =)$ 30.191,10 ευρώ, ο καταβλητέος φόρος θα αντιστοιχούσε σε 4.912,09 ευρώ και η καταβλητέα εισφορά αλληλεγγύης σε 603,82 ευρώ. Ως εκ τούτου, ο ενάγων κατέβαλε για φόρο εισοδήματος ποσό $(5.675,36 - 4.912,09 =)$ 763,27 ευρώ περισσότερο απ' ό,τι όφειλε και για εισφορά αλληλεγγύης ποσό $(648,10 - 603,82 =)$ 44,28 ευρώ περισσότερο απ' ό,τι όφειλε. Από το ανωτέρω ποσό των 763,27 ευρώ έχει ήδη καταβληθεί στον ενάγοντα το ποσό των 731,22 ευρώ, το οποίο με την με αριθμό 428/2019 τελεσίδικη απόφαση του Ειρηνοδικείου Αμαρουσίου με δύναμη δεδικασμένου κρίθηκε ότι υπαίτια και αντισυμβατικά η εναγόμενη παρακράτησε ως

φόρο από τα καταβλητέα στον ενάγοντα έξοδα κίνησης και παράστασης για το έτος 2012, οπότε η ζημία που υπέστη ο ενάγων κατά την εκκαθάριση της φορολογικής του δήλωσης, ανέρχεται πλέον στο ποσό των $[(763,27 - 731,22 =) 32,05 + 44,28 =]$ 76,33 ευρώ. Β. Ως προς τον δεύτερο ενάγοντα: α) Το φορολογητέο εισόδημα του ενάγοντος από μισθωτές υπηρεσίες για το έτος 2010, συμπεριλαμβανομένων των εξόδων κίνησης και παράστασης, ανήλθε στο ποσό των 40.863,89 ευρώ, ο αντίστοιχος δε φόρος που βεβαιώθηκε και καταβλήθηκε από τον ενάγοντα, σύμφωνα με τη σχετική κλίμακα, ανήλθε σε 7.671,44 ευρώ. Ωστόσο, αν στη βεβαίωση δεν συμπεριλαμβάνονταν τα ληφθέντα έξοδα κίνησης και παράστασης ύψους 6.655,21 ευρώ (αφού από το συνολικά ληφθέν ποσό ύψους 6.901,20 ευρώ πρέπει να αφαιρεθεί το ποσό των 245,99 ευρώ που είχε παρακρατηθεί για ασφαλιστικές παροχές και, ως εκ τούτου, δεν συμπεριλήφθηκε στο φορολογητέο εισόδημα), το φορολογητέο εισόδημα του ενάγοντος θα ανερχόταν σε $(40.863,89 - 6.655,21 =)$ 34.208,68 ευρώ, και ο καταβλητέος φόρος θα αντιστοιχούσε σε 5.294,14 ευρώ. Ως εκ τούτου, ο ενάγων κατέβαλε για φόρο εισοδήματος ποσό $(7.671,44 - 5.294,14 =)$ 2.377,30 ευρώ περισσότερο απ' ό,τι όφειλε. Από το ανωτέρω ποσό έχει ήδη καταβληθεί στον ενάγοντα το ποσό των 1.807,83 ευρώ, δυνάμει της με αριθμό 671/2015 τελεσίδικης απόφασης του Ειρηνοδικείου Αμαρουσίου, με την οποία με δύναμη δεδικασμένου κρίθηκε ότι υπαίτια και αντισυμβατικά η εναγόμενη παρακράτησε ως φόρο από τα καταβλητέα στον ενάγοντα έξοδα κίνησης και παράστασης για το έτος 2010 το ποσό των 1.828,82 ευρώ, οπότε η ζημία που υπέστη ο ενάγων κατά την εκκαθάριση της φορολογικής του δήλωσης, ανέρχεται πλέον στο ποσό των $(2.377,30 - 1.807,83 =)$ 569,47 ευρώ. β) Το φορολογητέο εισόδημα του ενάγοντος από μισθωτές υπηρεσίες για το έτος 2011, συμπεριλαμβανομένων των εξόδων κίνησης και παράστασης, ανήλθε στο ποσό των 40.952,57 ευρώ, ο αντίστοιχος δε φόρος που βεβαιώθηκε και καταβλήθηκε από τον ενάγοντα, σύμφωνα με τη σχετική κλίμακα, ανήλθε σε 8.236,53 ευρώ. Ωστόσο, αν στη βεβαίωση δεν συμπεριλαμβάνονταν τα ληφθέντα έξοδα κίνησης και παράστασης ύψους 6.656,21 ευρώ (αφού από το συνολικά ληφθέν ποσό ύψους 6.901,20 ευρώ πρέπει να αφαιρεθεί το ποσό των 244,99 ευρώ που είχε παρακρατηθεί για ασφαλιστικές παροχές και, ως εκ τούτου, δεν συμπεριλήφθηκε στο φορολογητέο εισόδημα), το φορολογητέο εισόδημα του ενάγοντος θα ανερχόταν σε $(40.952,57 - 6.656,21 =)$ 34.296,36 ευρώ, και ο καταβλητέος φόρος θα αντιστοιχούσε σε 5.857,49 ευρώ. Ως εκ τούτου, ο ενάγων κατέβαλε για φόρο εισοδήματος ποσό $(8.236,53 - 5.857,49 =)$ 2.379,04 ευρώ περισσότερο απ' ό,τι όφειλε. Από το ανωτέρω ποσό έχει ήδη καταβληθεί στον ενάγοντα το ποσό των 1.828,82 ευρώ, το οποίο με την με

αριθμό 671/2015 τελεσίδικη απόφαση του Ειρηνοδικείου Αμαρουσίου με δύναμη δεδικασμένου κρίθηκε ότι υπαίτια και αντισυμβατικά η εναγόμενη παρακράτησε ως φόρο από τα καταβλητέα στον ενάγοντα έξοδα κίνησης και παράστασης για το έτος 2011, οπότε η ζημία που υπέστη ο ενάγων κατά την εκκαθάριση της φορολογικής του δήλωσης, ανέρχεται πλέον στο ποσό των $(2.379,04 - 1.828,82 =)$ 550,22 ευρώ.

γ) Το φορολογητέο εισόδημα του ενάγοντος από μισθωτές υπηρεσίες για το έτος 2012, συμπεριλαμβανομένων των εξόδων κίνησης και παράστασης, ανήλθε στο ποσό των 34.538,21 ευρώ, ο αντίστοιχος δε φόρος που βεβαιώθηκε και καταβλήθηκε από τον ενάγοντα, σύμφωνα με τη σχετική κλίμακα, ανήλθε σε 6.410,74 ευρώ και η εισφορά αλληλεγγύης σε 690,76 ευρώ. Ωστόσο, αν στη βεβαίωση δεν συμπεριλαμβάνονταν τα ληφθέντα έξοδα κίνησης και παράστασης ύψους 3.430,42 ευρώ (αφού από το συνολικά ληφθέν ποσό ύψους 3.556,68 ευρώ πρέπει να αφαιρεθεί το ποσό των 126,26 ευρώ που είχε παρακρατηθεί για ασφαλιστικές παροχές και, ως εκ τούτου, δεν συμπεριλήφθηκε στο φορολογητέο εισόδημα), το φορολογητέο εισόδημα του ενάγοντος θα ανερχόταν σε $(34.538,21 - 3.430,42 =)$ 31.107,79 ευρώ, ο καταβλητέος φόρος θα αντιστοιχούσε σε 5.228,11 ευρώ και η καταβλητέα εισφορά αλληλεγγύης σε 622,16 ευρώ. Ως εκ τούτου, ο ενάγων κατέβαλε για φόρο εισοδήματος ποσό $(6.410,74 - 5.228,11 =)$ 1.182,63 ευρώ περισσότερο απ' ό,τι όφειλε και για εισφορά αλληλεγγύης ποσό $(690,76 - 622,16 =)$ 68,60 ευρώ περισσότερο απ' ό,τι όφειλε. Πλην, όμως, δυνάμει της με αριθμό 671/2015 απόφασης του Ειρηνοδικείου Αμαρουσίου, με την οποία με δύναμη δεδικασμένου κρίθηκε ότι υπαίτια και αντισυμβατικά η εναγόμενη παρακράτησε ως φόρο από τα καταβλητέα στον ενάγοντα έξοδα κίνησης και παράστασης για το έτος 2012 το ποσό των 1.828,82 ευρώ, καταβλήθηκε στον ενάγοντα για την ως άνω αιτία το ποσό των 1.828,82 ευρώ, το οποίο υπερκαλύπτει την προκληθείσα σε αυτόν ζημία, που (συνακόλουθα) περιορίζεται στο ποσό των 68,60 ευρώ από την υπερβαλλόντως καταβληθείσα εισφορά αλληλεγγύης. Γ. Ως προς τον τρίτο ενάγοντα: α) Το φορολογητέο εισόδημα του ενάγοντος από μισθωτές υπηρεσίες για το έτος 2010, συμπεριλαμβανομένων των εξόδων κίνησης και παράστασης, ανήλθε στο ποσό των 40.493,43 ευρώ, ο αντίστοιχος δε φόρος που βεβαιώθηκε και καταβλήθηκε από τον ενάγοντα, σύμφωνα με τη σχετική κλίμακα, ανήλθε σε 7.532,78 ευρώ. Ωστόσο, αν στη βεβαίωση δεν συμπεριλαμβάνονταν τα ληφθέντα έξοδα κίνησης και παράστασης ύψους 6.542,03 ευρώ (αφού από το συνολικά ληφθέν ποσό ύψους 6.747,84 ευρώ πρέπει να αφαιρεθεί το ποσό των 205,81 ευρώ που είχε παρακρατηθεί για ασφαλιστικές παροχές και, ως εκ τούτου, δεν συμπεριλήφθηκε στο φορολογητέο εισόδημα), το φορολογητέο εισόδημα του ενάγοντος θα ανερχόταν σε $(40.493,43 - 6.542,03 =)$ 33.951,40 ευρώ, και ο καταβλητέος φόρος θα αντιστοιχούσε σε 5.203,26

ευρώ. Ως εκ τούτου, ο ενάγων κατέβαλε για φόρο εισοδήματος ποσό ($7.532,78 - 5.203,26 =$) $2.329,52$ ευρώ περισσότερο απ' ό,τι όφειλε. Από το ανωτέρω ποσό έχει ήδη καταβληθεί στον ενάγοντα το ποσό των $1.828,82$ ευρώ, το οποίο με την με αριθμό 636/2018 τελεσίδικη απόφαση του Ειρηνοδικείου Αμαρουσίου με δύναμη δεδικασμένου κρίθηκε ότι υπαίτια και αντισυμβατικά η εναγόμενη παρακράτησε ως φόρο από τα καταβλητέα στον ενάγοντα έξοδα κίνησης και παράστασης για το έτος 2010, οπότε η ζημία που υπέστη ο ενάγων κατά την εκκαθάριση της φορολογικής του δήλωσης, ανέρχεται πλέον στο ποσό των ($2.329,52 - 1.828,82 =$) $500,70$ ευρώ.

β) Το φορολογητέο εισόδημα του ενάγοντος από μισθωτές υπηρεσίες για το έτος 2011, συμπεριλαμβανομένων των εξόδων κίνησης και παράστασης, ανήλθε στο ποσό των $40.860,65$ ευρώ, ο αντίστοιχος δε φόρος που βεβαιώθηκε και καταβλήθηκε από τον ενάγοντα, σύμφωνα με τη σχετική κλίμακα, ανήλθε σε $8.202,12$ ευρώ. Ωστόσο, αν στη βεβαίωση δεν συμπεριλαμβάνονταν τα ληφθέντα έξοδα κίνησης και παράστασης ύψους $6.650,49$ ευρώ (αφού από το συνολικά ληφθέν ποσό ύψους $6.824,52$ ευρώ πρέπει να αφαιρεθεί το ποσό των $174,03$ ευρώ που είχε παρακρατηθεί για ασφαλιστικές παροχές και, ως εκ τούτου, δεν συμπεριλήφθηκε στο φορολογητέο εισόδημα), το φορολογητέο εισόδημα του ενάγοντος θα ανερχόταν σε ($40.860,65 - 6.650,49 =$) $34.210,16$ ευρώ, και ο καταβλητέος φόρος θα αντιστοιχούσε σε $5.826,93$ ευρώ. Ως εκ τούτου, ο ενάγων κατέβαλε για φόρο εισοδήματος ποσό ($8.202,12 - 5.826,93 =$) $2.375,19$ ευρώ περισσότερο απ' ό,τι όφειλε. Από το ανωτέρω ποσό έχει ήδη καταβληθεί στον ενάγοντα το ποσό των $1.828,82$ ευρώ, το οποίο με την με αριθμό 636/2018 τελεσίδικη απόφαση του Ειρηνοδικείου Αμαρουσίου με δύναμη δεδικασμένου κρίθηκε ότι υπαίτια και αντισυμβατικά η εναγόμενη παρακράτησε ως φόρο από τα καταβλητέα στον ενάγοντα έξοδα κίνησης και παράστασης για το έτος 2010, οπότε η ζημία που υπέστη ο ενάγων κατά την εκκαθάριση της φορολογικής του δήλωσης, ανέρχεται πλέον στο ποσό των ($2.375,19 - 1.828,82 =$) $546,37$ ευρώ.

γ) Το φορολογητέο εισόδημα του ενάγοντος από μισθωτές υπηρεσίες για το έτος 2012, συμπεριλαμβανομένων των εξόδων κίνησης και παράστασης, ανήλθε στο ποσό των $34.637,58$ ευρώ, ο αντίστοιχος δε φόρος που βεβαιώθηκε και καταβλήθηκε από τον ενάγοντα, σύμφωνα με τη σχετική κλίμακα, ανήλθε σε $6.445,00$ ευρώ και η εισφορά αλληλεγγύης σε $692,75$ ευρώ. Ωστόσο, αν στη βεβαίωση δεν συμπεριλαμβάνονταν τα ληφθέντα έξοδα κίνησης και παράστασης ύψους $3.516,72$ ευρώ (αφού από το συνολικά ληφθέν ποσό ύψους $3.608,73$ ευρώ πρέπει να αφαιρεθεί το ποσό των $92,01$ ευρώ που είχε παρακρατηθεί για ασφαλιστικές παροχές και, ως εκ τούτου, δεν συμπεριλήφθηκε στο φορολογητέο εισόδημα), το φορολογητέο εισόδημα του

ενάγοντος θα ανερχόταν σε $(34.637,58 - 3.516,72 =)$ 31.120,86 ευρώ, ο καταβλητέος φόρος θα αντιστοιχούσε σε 5.232,62 ευρώ και η καταβλητέα εισφορά αλληλεγγύης σε 622,42 ευρώ. Ως εκ τούτου, ο ενάγων κατέβαλε για φόρο εισοδήματος ποσό $(6.445,00 - 5.232,62 =)$ 1.212,38 ευρώ περισσότερο απ' ό,τι όφειλε και για εισφορά αλληλεγγύης ποσό $(692,75 - 622,42 =)$ 70,33 ευρώ περισσότερο απ' ό,τι όφειλε. Το ανωτέρω ποσό των 1.212,38 ευρώ έχει ήδη καταβληθεί στον ενάγοντα, δυνάμει της με αριθμό 636/2018 τελεσίδικης απόφασης του Ειρηνοδικείου Αμαρουσίου, με την οποία με δύναμη δεδικασμένου κρίθηκε ότι υπαίτια και αντισυμβατικά η εναγόμενη παρακράτησε το ποσό των 1.212,39 ευρώ ως φόρο από τα καταβλητέα στον ενάγοντα έξοδα κίνησης και παράστασης για το έτος 2012, οπότε η ζημία που υπέστη ο ενάγων κατά την εκκαθάριση της φορολογικής του δήλωσης, ανέρχεται πλέον στο ποσό των 70,33 ευρώ από την υπερβαλλόντως καταβληθείσα εισφορά αλληλεγγύης. Δ. Ως προς τον τέταρτο ενάγοντα: α) Το φορολογητέο εισόδημα του ενάγοντος από μισθωτές υπηρεσίες για το έτος 2010, συμπεριλαμβανομένων των εξόδων κίνησης και παράστασης, ανήλθε στο ποσό των 44.873,62 ευρώ, ο αντίστοιχος δε φόρος που βεβαιώθηκε και καταβλήθηκε από τον ενάγοντα, σύμφωνα με τη σχετική κλίμακα, ανήλθε σε 9.172,28 ευρώ. Ωστόσο, αν στη βεβαίωση δεν συμπεριλαμβάνονταν τα ληφθέντα έξοδα κίνησης και παράστασης ύψους 9.788,88 ευρώ (αφού από το συνολικά ληφθέν ποσό ύψους 10.149,18 ευρώ πρέπει να αφαιρεθεί το ποσό των 360,30 ευρώ που είχε παρακρατηθεί για ασφαλιστικές παροχές και, ως εκ τούτου, δεν συμπεριλήφθηκε στο φορολογητέο εισόδημα), το φορολογητέο εισόδημα του ενάγοντος θα ανερχόταν σε $(44.873,62 - 9.788,88 =)$ 35.084,74 ευρώ, και ο καταβλητέος φόρος θα αντιστοιχούσε σε 5.605,15 ευρώ. Ως εκ τούτου, ο ενάγων κατέβαλε για φόρο εισοδήματος ποσό $(9.172,28 - 5.605,15 =)$ 3.567,13 ευρώ περισσότερο απ' ό,τι όφειλε. Από το ανωτέρω ποσό έχει ήδη καταβληθεί στον ενάγοντα το ποσό των 2.735,12 ευρώ, το οποίο με την με αριθμό 586/2018 τελεσίδικη απόφαση του Ειρηνοδικείου Αμαρουσίου με δύναμη δεδικασμένου κρίθηκε ότι υπαίτια και αντισυμβατικά η εναγόμενη παρακράτησε ως φόρο από τα καταβλητέα στον ενάγοντα έξοδα κίνησης και παράστασης για το έτος 2010, οπότε η ζημία που υπέστη ο ενάγων κατά την εκκαθάριση της φορολογικής του δήλωσης, ανέρχεται πλέον στο ποσό των $(3.567,13 - 2.735,12 =)$ 832,01 ευρώ. β) Το φορολογητέο εισόδημα του ενάγοντος από μισθωτές υπηρεσίες για το έτος 2011, συμπεριλαμβανομένων των εξόδων κίνησης και παράστασης, ανήλθε στο ποσό των 44.768,87 ευρώ, ο αντίστοιχος δε φόρος που βεβαιώθηκε και καταβλήθηκε από τον ενάγοντα, σύμφωνα με τη σχετική κλίμακα, ανήλθε σε 9.664,97 ευρώ. Ωστόσο, αν στη βεβαίωση δεν συμπεριλαμβάνονταν τα ληφθέντα έξοδα κίνησης και παράστασης ύψους 9.543,89 ευρώ (αφού από το συνολικά ληφθέν ποσό ύψους

Κοίμ

9.895,17 ευρώ πρέπει να αφαιρεθεί το ποσό των 351,28 ευρώ που είχε παρακρατηθεί για ασφαλιστικές παροχές και, ως εκ τούτου, δεν συμπεριλήφθηκε στο φορολογητέο εισόδημα), το φορολογητέο εισόδημα του ενάγοντος θα ανερχόταν σε $(44.768,87 - 9.543,89 =)$ 35.224,98 ευρώ, και ο καταβλητέος φόρος θα αντιστοιχούσε σε 6.186,78 ευρώ. Ως εκ τούτου, ο ενάγων κατέβαλε για φόρο εισοδήματος ποσό $(9.664,97 - 6.186,78 =)$ 3.478,19 ευρώ περισσότερο απ' ό,τι όφειλε. Από το ανωτέρω ποσό έχει ήδη καταβληθεί στον ενάγοντα το ποσό των 2.735,12 ευρώ, το οποίο με την με αριθμό 586/2018 τελεσίδικη απόφαση του Ειρηνοδικείου Αμαρουσίου με δύναμη δεδικασμένου κρίθηκε ότι υπαίτια και αντισυμβατικά η εναγόμενη παρακράτησε ως φόρο από τα καταβλητέα στον ενάγοντα έξοδα κίνησης και παράστασης για το έτος 2011, οπότε η ζημία που υπέστη ο ενάγων κατά την εκκαθάριση της φορολογικής του δήλωσης, ανέρχεται πλέον στο ποσό των $(3.478,19 - 2.735,12 =)$ 743,07 ευρώ. γ) Το φορολογητέο εισόδημα του ενάγοντος από μισθωτές υπηρεσίες για το έτος 2012, συμπεριλαμβανομένων των εξόδων κίνησης και παράστασης, ανήλθε στο ποσό των 42.741,48 ευρώ, ο αντίστοιχος δε φόρος που βεβαιώθηκε και καταβλήθηκε από τον ενάγοντα, σύμφωνα με τη σχετική κλίμακα, ανήλθε σε 9.319,82 ευρώ και η εισφορά αλληλεγγύης σε 854,83 ευρώ. Ωστόσο, αν στη βεβαίωση δεν συμπεριλαμβάνονταν τα ληφθέντα έξοδα κίνησης και παράστασης ύψους 8.844,12 ευρώ (αφού από το συνολικά ληφθέν ποσό ύψους 9.122,34 ευρώ πρέπει να αφαιρεθεί το ποσό των 278,22 ευρώ που είχε παρακρατηθεί για ασφαλιστικές παροχές και, ως εκ τούτου, δεν συμπεριλήφθηκε στο φορολογητέο εισόδημα), το φορολογητέο εισόδημα του ενάγοντος θα ανερχόταν σε $(42.741,48 - 8.844,12 =)$ 33.897,36 ευρώ, ο καταβλητέος φόρος θα αντιστοιχούσε σε 6.189,82 ευρώ και η καταβλητέα εισφορά αλληλεγγύης σε 677,95 ευρώ. Ως εκ τούτου, ο ενάγων κατέβαλε για φόρο εισοδήματος ποσό $(9.319,82 - 6.189,82 =)$ 3.130,00 ευρώ περισσότερο απ' ό,τι όφειλε και για εισφορά αλληλεγγύης ποσό $(854,83 - 677,95 =)$ 176,88 ευρώ περισσότερο απ' ό,τι όφειλε. Από το ανωτέρω ποσό των 3.130,00 ευρώ έχει ήδη καταβληθεί στον ενάγοντα το ποσό των 2.735,12 ευρώ, το οποίο με την με αριθμό 586/2018 τελεσίδικη απόφαση του Ειρηνοδικείου Αμαρουσίου με δύναμη δεδικασμένου κρίθηκε ότι υπαίτια και αντισυμβατικά η εναγόμενη παρακράτησε ως φόρο από τα καταβλητέα στον ενάγοντα έξοδα κίνησης και παράστασης για το έτος 2012, οπότε η ζημία που υπέστη ο ενάγων κατά την εκκαθάριση της φορολογικής του δήλωσης, ανέρχεται πλέον στο ποσό των $[(3.130,00 - 2.735,12 =) 394,88 + 176,88 =]$ 571,76 ευρώ. Ε. Ως προς τον πέμπτο ενάγοντα: α) Το φορολογητέο εισόδημα του ενάγοντος από μισθωτές υπηρεσίες για το έτος 2010,

συμπεριλαμβανομένων των εξόδων κίνησης και παράστασης, ανήλθε στο ποσό των 38.855,65 ευρώ, ο αντίστοιχος δε φόρος που βεβαιώθηκε και καταβλήθηκε από τον ενάγοντα, σύμφωνα με τη σχετική κλίμακα, ανήλθε σε 4.962,46 ευρώ. Ωστόσο, αν στη βεβαίωση δεν συμπεριλαμβάνονταν τα ληφθέντα έξοδα κίνησης και παράστασης ύψους 6.474,55 ευρώ (αφού από το συνολικά ληφθέν ποσό ύψους 6.747,84 ευρώ πρέπει να αφαιρεθεί το ποσό των 273,29 ευρώ που είχε παρακρατηθεί για ασφαλιστικές παροχές και, ως εκ τούτου, δεν συμπεριλήφθηκε στο φορολογητέο εισόδημα), το φορολογητέο εισόδημα του ενάγοντος θα ανερχόταν σε $(38.855,65 - 6.474,55 =)$ 32.381,10 ευρώ, και ο καταβλητέος φόρος θα αντιστοιχούσε σε 2.666,59 ευρώ. Ως εκ τούτου, ο ενάγων κατέβαλε για φόρο εισοδήματος ποσό $(4.962,46 - 2.666,59 =)$ 2.295,87 ευρώ περισσότερο απ' ό,τι όφειλε. Από το ανωτέρω ποσό έχει ήδη καταβληθεί στον ενάγοντα το ποσό των 1.828,82 ευρώ, το οποίο με την με αριθμό 425/2019 τελεσίδικη απόφαση του Ειρηνοδικείου Αμαρουσίου με δύναμη δεδικασμένου κρίθηκε ότι υπαίτια και αντισυμβατικά η εναγόμενη παρακράτηση ως φόρο από τα καταβλητέα στον ενάγοντα έξοδα κίνησης και παράστασης για το έτος 2010, οπότε η ζημία που υπέστη ο ενάγων κατά την εκκαθάριση της φορολογικής του δήλωσης, ανέρχεται πλέον στο ποσό των $(2.295,87 - 1.828,82 =)$ 467,05 ευρώ.

β) Το φορολογητέο εισόδημα του ενάγοντος από μισθωτές υπηρεσίες για το έτος 2011, συμπεριλαμβανομένων των εξόδων κίνησης και παράστασης, ανήλθε στο ποσό των 38.247,83, ο αντίστοιχος δε φόρος που βεβαιώθηκε και καταβλήθηκε από τον ενάγοντα, σύμφωνα με τη σχετική κλίμακα, ανήλθε σε 5.485,67 ευρώ. Ωστόσο, αν στη βεβαίωση δεν συμπεριλαμβάνονταν τα ληφθέντα έξοδα κίνησης και παράστασης ύψους 6.419,37 ευρώ (αφού από το συνολικά ληφθέν ποσό ύψους 6.690,33 ευρώ πρέπει να αφαιρεθεί το ποσό των 270,96 ευρώ που είχε παρακρατηθεί για ασφαλιστικές παροχές και, ως εκ τούτου, δεν συμπεριλήφθηκε στο φορολογητέο εισόδημα), το φορολογητέο εισόδημα του ενάγοντος θα ανερχόταν σε $(38.247,83 - 6.419,37 =)$ 31.828,46 ευρώ, και ο καταβλητέος φόρος θα αντιστοιχούσε σε 3.216,13 ευρώ. Ως εκ τούτου, ο ενάγων κατέβαλε για φόρο εισοδήματος ποσό $(5.485,67 - 3.216,13 =)$ 2.269,54 ευρώ περισσότερο απ' ό,τι όφειλε. Από το ανωτέρω ποσό έχει ήδη καταβληθεί στον ενάγοντα το ποσό των 1.828,82 ευρώ, το οποίο με την με αριθμό 425/2019 τελεσίδικη απόφαση του Ειρηνοδικείου Αμαρουσίου με δύναμη δεδικασμένου κρίθηκε ότι υπαίτια και αντισυμβατικά η εναγόμενη παρακράτηση ως φόρο από τα καταβλητέα στον ενάγοντα έξοδα κίνησης και παράστασης για το έτος 2011, οπότε η ζημία που υπέστη ο ενάγων κατά την εκκαθάριση της φορολογικής του δήλωσης, ανέρχεται πλέον στο ποσό των $(2.269,54 - 1.828,82 =)$ 440,72 ευρώ.

γ) Το φορολογητέο εισόδημα του ενάγοντος από μισθωτές υπηρεσίες για το έτος 2012,

συμπεριλαμβανομένων των εξόδων κίνησης και παράστασης, ανήλθε στο ποσό των 34.060,15 ευρώ, ο αντίστοιχος δε φόρος που βεβαιώθηκε και καταβλήθηκε από τον ενάγοντα, σύμφωνα με τη σχετική κλίμακα, ανήλθε σε 5.950,43 ευρώ και η εισφορά αλληλεγγύης σε 681,20 ευρώ. Ωστόσο, αν στη βεβαίωση δεν συμπεριλαμβάνονταν τα ληφθέντα έξοδα κίνησης και παράστασης ύψους 3.346,04 ευρώ (αφού από το συνολικά ληφθέν ποσό ύψους 3.487,28 ευρώ πρέπει να αφαιρεθεί το ποσό των 141,24 ευρώ που είχε παρακρατηθεί για ασφαλιστικές παροχές και, ως εκ τούτου, δεν συμπεριλήφθηκε στο φορολογητέο εισόδημα), το φορολογητέο εισόδημα του ενάγοντος θα ανερχόταν σε $(34.060,15 - 3.346,04 =)$ 30.714,11 ευρώ, ο καταβλητέος φόρος θα αντιστοιχούσε σε 5.289,39 ευρώ και η καταβλητέα εισφορά αλληλεγγύης σε 614,28 ευρώ. Ως εκ τούτου, ο ενάγων κατέβαλε για φόρο εισοδήματος ποσό $(5.950,43 - 5.289,39 =)$ 661,04 ευρώ περισσότερο απ' ό,τι όφειλε και για εισφορά αλληλεγγύης ποσό $(681,20 - 614,28 =)$ 66,92 ευρώ περισσότερο απ' ό,τι όφειλε. Πλην, όμως, δυνάμει της με αριθμό 425/2019 απόφασης του Ειρηνοδικείου Αμαρουσίου, με την οποία με δύναμη δεδικοσμένου κρίθηκε ότι υπαίτια και αντισυμβατικά η εναγόμενη παρακράτησε ως φόρο από τα καταβλητέα στον ενάγοντα έξοδα κίνησης και παράστασης για το έτος 2012 το ποσό των 1.143,51 ευρώ, καταβλήθηκε στον ενάγοντα για την ως άνω αιτία το ποσό των 1.143,51 ευρώ, το οποίο υπερκαλύπτει την προκληθείσα στον ενάγοντα ζημία, που (συνακόλουθα) περιορίζεται στο ποσό των 66,92 ευρώ από την υπερβαλλόντως καταβληθείσα εισφορά αλληλεγγύης. Ως εκ τούτου η συνολική ζημία που υπέστη έκαστος των εναγόντων ανέρχεται σε $(444,15 + 247,41 + 76,33 =)$ 767,89 ευρώ για τον πρώτο ενάγοντα, σε $(569,47 + 550,22 + 68,60 =)$ 1.188,29 ευρώ για τον δεύτερο ενάγοντα, σε $(500,70 + 546,37 + 70,33 =)$ 1.117,40 ευρώ για τον τρίτο ενάγοντα, σε $(832,01 + 743,07 + 571,76 =)$ 2.146,84 ευρώ για τον τέταρτο ενάγοντα και σε $(467,05 + 440,72 + 66,92 =)$ 974,69 ευρώ για τον πέμπτο ενάγοντα. Η εναγόμενη υπαίτια και αντισυμβατικά, παρά την εκπεφρασμένη βούληση αμφοτέρων των συμβαλλομένων μερών στην ως άνω ΕΣΣΕ, που, υποχρεωτικά, διείπε την εργασία των εναγόντων το επίδικο διάστημα, συμπεριέλαβε στις βεβαιώσεις αποδοχών των εναγόντων για τα έτη 2010 - 2012 τα ανωτέρω ποσά από την αποζημίωση για έξοδα κίνησης και παράστασης, μολονότι η ανωτέρω αποζημίωση αφορούσε ποσά που χορηγήθηκαν στους ενάγοντες για ανάληψη κατά την πραγματοποίηση δαπανών αρρήκτως συνδεδεμένων με την πραγματική άσκηση των καθηκόντων τους. Ο ισχυρισμός δε της εναγόμενης ότι ήταν εκ του νόμου υποχρεωμένη προς τούτο είναι απορριπτός, καθόσον η υποχρέωση αυτή υφίσταται μόνο για τις παροχές που δίδονται σε αντάλλαγμα εργασίας και όχι για παροχές που προορίζονται για

ανάλωση κατά την ενάσκηση καθηκόντων και εξυπηρετούν τις λειτουργικές ανάγκες της επιχείρησης. Επισημαίνεται ότι αποκλειστικά υπόχρεη εκ της επίδικης ενοχής, απορρέουσας από τις μεταξύ των εναγόντων και της εναγόμενης συμβάσεις εργασίας και πηγάζουσας από την ΕΣΣΕ, τυγχάνει η εναγόμενη και όχι το Ελληνικό Δημόσιο, όπως αλυσιπελώς η εναγόμενη προτάσσει, απορριπτομένου για το λόγο αυτό του ισχυρισμού της περί έλλειψης παθητικής νομιμοποίησης. Περαιτέρω, απορριπτέα πρωτίστως ως αόριστη και ανεπίδεκτη δικαστικής εκτίμησης, σύμφωνα με όσα ανωτέρω στη μείζονα σκέψη υπό (III) εκτίθενται, είναι και η ένσταση της εναγόμενης περί παραγραφής της αξίωσης των εναγόντων, καθόσον δεν διαλαμβάνονται σε αυτήν τα απαραίτητα για την πληρότητα και το ορισμένο της ένστασης στοιχεία, ήτοι πότε ακριβώς γεννήθηκε η κάθε αξίωση και ποιο είναι το αφετήριο σημείο της παραγραφής της, ως προς το οποίο αορίστως αναφέρονται τα «τέλη Ιουλίου» έκαστου έτους, ώστε να είναι δυνατό να διαπιστωθεί αν, με αφετηρία το ανωτέρω χρονικό σημείο και μέχρι της επιδόσεως της αγωγής, από της οποίας διακόπτεται η παραγραφή, συμπληρώθηκε ο χρόνος αυτής. Σε κάθε περίπτωση, επισημαίνεται ότι οι επίδικες αξιώσεις δεν υπόκεινται ούτε στην πενταετή παραγραφή του άρθρου 937 παρ. 1, καθώς πρόκειται για αξιώσεις από ενδοσυμβατική (εκ των συμβάσεων εξαρτημένης εργασίας) και όχι από αδικοπρακτική ευθύνη, ούτε στην πενταετή παραγραφή του άρθρου 250 αρ. 17 για τις περιοδικά καταβαλλόμενες παροχές, καθώς το αίτημα της κρινόμενης αγωγής δεν αφορά την καταβολή περιοδικών παροχών ούτε την δια της παρακράτησης από την εναγόμενη απομείωση αυτών, αλλά την αποκατάσταση της προκληθείσας στους ενάγοντες ζημίας από την πρόσθετη φορολογική επιβάρυνση που υπέστησαν, ως απόρροια της συμπερίληψης των εξόδων κίνησης και παράστασης στη βεβαίωση αποδοχών τους. Τέλος, απορριπτέα ως ουσιαστικά αβάσιμη είναι και η προβληθείσα από την εναγόμενη ένσταση δεδικασμένου εκ των αναλυτικά στις προτάσεις της αναφερόμενων για έκαστο ενάγοντα δικαστικών αποφάσεων, καθώς δεν υφίσταται η απαιτούμενη ταυτότητα ιστορικής και νομικής αιτίας, αφού οι επικαλούμενες από την εναγόμενη αποφάσεις αφορούν τα ποσά που παρακρατήθηκαν από την εναγόμενη ως φόρος μισθωτών υπηρεσιών και κατά τα οποία απομειώθηκαν τα καταβλητέα έξοδα κίνησης και παράστασης των εναγόντων και όχι τα ποσά που κατά την εκκαθάριση της φορολογικής τους δήλωσης αναγκάστηκαν να καταβάλουν επιπλέον ως φόρο οι ενάγοντες λόγω της συμπερίληψης των εξόδων κίνησης και παράστασης στη βεβαίωση αποδοχών τους, τα οποία και μόνο, κατόπιν του περιορισμού του αιτήματος των εναγόντων, ζητούνται με την κρινόμενη αγωγή.

VII. Κατ' ακολουθία των ανωτέρω, πρέπει να γίνει εν μέρει δεκτή και ως ουσία βάσιμη η ένδικη αγωγή και να υποχρεωθεί η εναγόμενη να καταβάλει στον πρώτο ενάγοντα

το ποσό των 767,89 ευρώ, στον δεύτερο ενάγοντα το ποσό των 1.188,29 ευρώ, στον τρίτο ενάγοντα το ποσό των 1.117,40 ευρώ, στον τέταρτο ενάγοντα το ποσό των 2.146,84 ευρώ και στον πέμπτο ενάγοντα το ποσό των 974,69 ευρώ, με το νόμιμο τόκο υπερημερίας από την επομένη επίδοσης της κρινόμενης αγωγής και μέχρι την πλήρη εξόφληση. Όσον αφορά το αίτημα για την κήρυξη της απόφασης προσωρινά εκτελεστής, το Δικαστήριο δεν κρίνει ότι συντρέχουν εξαιρετικοί λόγοι ούτε ότι η επιβράδυνση της εκτελέσεως είναι δυνατόν να επιφέρει σημαντική ζημία σε αυτούς, γι' αυτό το σχετικό αίτημα πρέπει να απορριφθεί. Τέλος τα δικαστικά έξοδα των εναγόντων, κατόπιν νομίμου αιτήματός τους, πρέπει να επιβληθούν σε βάρος της εναγόμενης λόγω της ήττας της τελευταίας στην παρούσα δίκη, κατά τα ειδικότερα οριζόμενα στο διατακτικό της παρούσας (άρθρα 176 και 191 παρ. 2 ΚΓΠολΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ την αγωγή αντιμωλία των διαδίκων.

ΔΕΧΕΤΑΙ την αγωγή.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ την εναγόμενη να καταβάλει στον πρώτο ενάγοντα το ποσό των επτακοσίων εξήντα επτά ευρώ και ογδόντα εννέα λεπτών (767,89 ευρώ), στον δεύτερο ενάγοντα το ποσό των χιλίων εκατόν ογδόντα οκτώ ευρώ και είκοσι εννέα λεπτών (1.188,29 ευρώ), στον τρίτο ενάγοντα το ποσό των χιλίων εκατόν δεκαεπτά ευρώ και σαράντα λεπτών (1.117,40 ευρώ), στον τέταρτο ενάγοντα το ποσό των δύο χιλιάδων εκατόν σαράντα έξι ευρώ και ογδόντα τεσσάρων λεπτών (2.146,84 ευρώ) και στον πέμπτο ενάγοντα το ποσό των εννιακοσίων εβδομήντα τεσσάρων ευρώ και εξήντα εννέα λεπτών (974,69 ευρώ), όλα τα ανωτέρω με το νόμιμο τόκο από την επομένη επίδοσης της αγωγής και μέχρι την πλήρη εξόφληση.

ΕΠΙΒΑΛΛΕΙ σε βάρος της εναγομένης τα δικαστικά έξοδα των εναγόντων, τα οποία ορίζει στο ποσό των τριακοσίων (300,00) ευρώ.

Κρίθηκε, αποφασίστηκε και δημοσιεύθηκε σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του την

11/5/2023.

Η ΕΙΡΗΝΟΔΙΚΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

